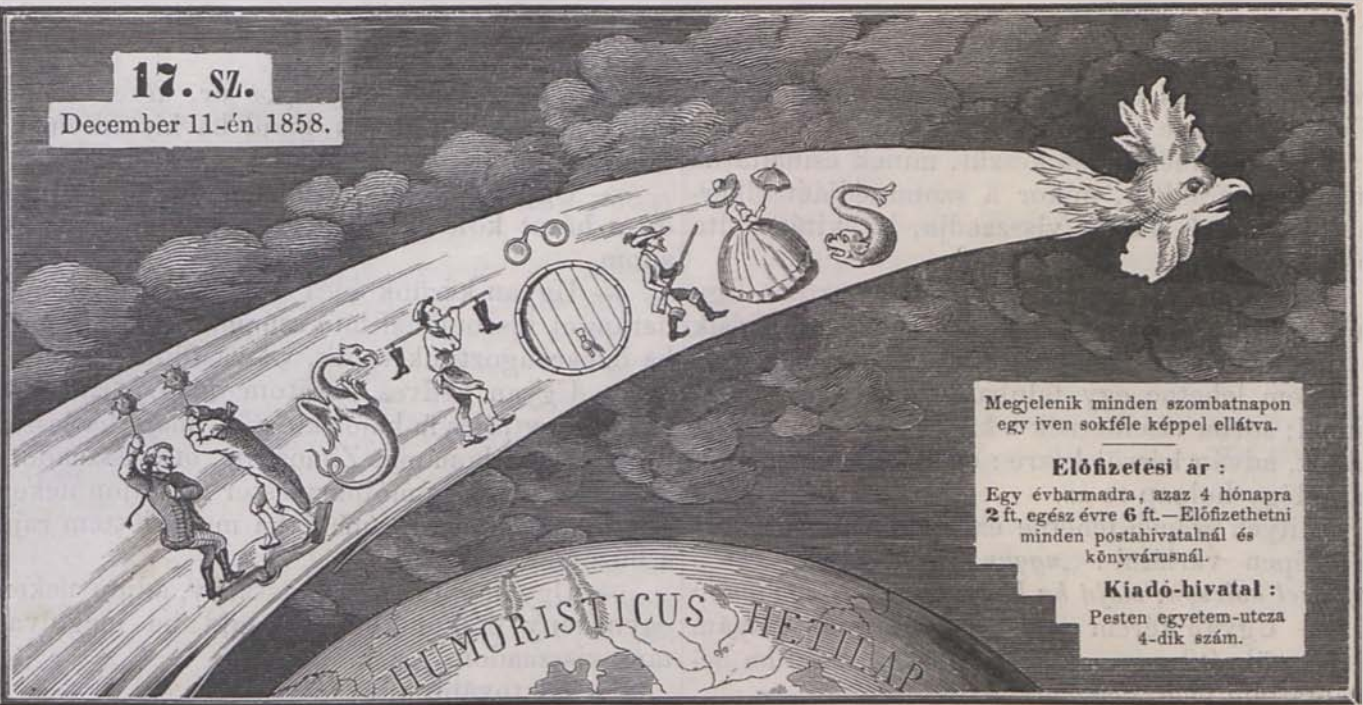

17. SZ.

December 11-én 1858.

Megjelenik minden szombatnapon
egy iven sokféle képpel ellátva.

Előfizetési ár :

Egy évbarmadra, azaz 4 hónapra
2 ft., egész évre 6 ft.—Előfizethetni
minden postahivatalnál és
könyvtárban.

Kiadó-hivatal :

Pesten egyetem-utca
4-dik szám.

AZ ÜSTÖKÖS.

Humoristico-belletristicus hetilap.

KAKAS MÁRTON LEVELEI SAJÁT MAGÁHOZ.

III. levél.

Kedves öcsém Márton!

Valami jó gondolatom támadt. No csak ne vágj a szavamba! Engedd elmondanom végig.

Közhasznú és épületes, tanúságos és messzire kiható gondolat ez! Bánom is, hogy ide adtam az Üstökösbe, valami okosabb újságban kellett volna közlenem, mert itt még majd tréfára veszik, azt gondolják : csak bohóskodom.

Megmondom, hogy miként jöttem rá erre a jó gondolatra?

Tehát legelőbb is azon kezdem, hogy kórunk jelszava a takarékoság, a gazdálkodás. Nagyon szép jelszó, aranyos jelszó! Bárcsak azok is megtartanák, a kiknek szükségük van rá.

Tudod azt a jó szokást ugy-e bár, hogy például könyvet csak akkor vesz az ember, ha kölcsön nem kaphat s ha egy ember egy faluban megvesz valami regényt, azt meglátja az asztalán egy jó barátja, az elkéri kölcsön kiolvasásra, a jó barát ha elolvassa, nem állhatja meg, hogy

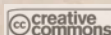
imádottságával meg ne ismertesse, a kisasszony is elolvassa s aztán közli azt kebelbarátnéjával, a kebelbarátné ha át ment rajta, elviszi a nagynénjének, a nagynéne elhíreszteli a pensionatus kapitány urnak, kivel naponkint együtt tártlizik, a kapitány ur megmutatja a szomszéd falubeli tisztartónak, ki éppen vendégül szállt hozzá, az át viszi magával a szomszéd faluba, ott rendre járja a zsindeles házakat mind; ott ünnepek alkalmával meglátja a légatus, elkéri kölcsön, odaadják; bejár vele hat vármegyét keresztben hosszában, útközben mindenkinek elolvasgatja a kinél éjszakára megszáll, az utolsó állomáson ott felejt, megtalálja a kocsmáros s az aztán minden megérkező vendégével elolvastatja sorban, míg a sokat szenvedett kötet salátává olvasva, elejét hátulját elvesztve elvégre a szolgálók kezébe kerül, a kik sylabizálni tanulnak rajta.

Ez adta nekem azt a pompás eszmét, a mit most elakarok neked mondani.

Valjon nem lehetne-e ezt a *könyvgazdálkodási*

Teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

A digitális változat a MEK Egyesület (<http://mek.oszk.hu/egyesulet/>) megbízásából, az ISZT támogatásával készült.

rendszer a mai takarékos időkben mindennemű életszükségekre alkalmazni? Például :

Ha az ember bálba készül, minek csináltatna magának frakkot, mikor a szomszédját elkérheti kölcsön? hiszen visszaadja, ha kitánczolta benne magát.

Nem elég volna, ha két ember tartana egy téli kabátot, a mikor az egyik kimegy, a másik otthon marad, a szobában nincs rá szüksége.

Nem lehetne egy faluban beérni egy krinollinnal; sorba viselhetnék a kisasszonyok, asszony-ságok, adván kézzel kézre : én ma már szép voltam, légy holnap te az.

Milyen szépen lehetne ezt a textust mindenféle képen variálni : „*ugyan kérem ássan ezt a könyvet kölcsön, majd ha kiolvastam, visszaadom.*“

— Ugyan kérem szépen kedves urambátyám a négy ökrét meg az ekéjét kölcsön, majd ha beszántattam vele, visszaadom.

— Ugyan kérem szépen édes asszony néném a schweiczi tehenét kölcsön, majd ha kifejettem, visszaadom, nem lesz semmi baja.

— Ugyan kérem édes szomszéd uram, a lovát, kocsiját kölcsön, majd ha megjártam vele a debreczeni vásárt, visszaadom.

— Ugyan kérem édes komám uram, a sarkantyús csizmáját kölcsön, majd ha kilyukasztottam a talpát, visszaadom.

— Ugyan kérem édes nemzetes uram a déczbundáját kölcsön, majd ha kitavasodik, visszaadom.

— Ugyan kérem édes nagy uram ezt a tál hurkát kölcsön, majd ha átolvastam, visszaadom (t. i. a tálat).

— Ugyan kérem édes öcsém asszony a szakácsnéját kölcsön, majd ha nálam megfőzte az ebédet, visszaadom.

— Ugyan édes komámasszony, kérek szépen kölcsön egy font szappant, majd ha kimostam vele a ruhámat, visszaadom.

— Ugyan édes nénémasszony, kérek szépen kölcsön egy lábas zsirt, majd ha kisütöttem benne a fánkot, visszaadom.

— Ugyan édes nagyságos úr, kérek szépen egy hold földet kölcsön, majd ha kiszedtem belőle a krumplit, visszaadom.

— Ugyan kérem szépen édes tekintetes uram ezt a házat kölcsön, majd ha kilaktam, visszaadom.

— Ugyan kérünk édes tiszteletes úr egy pár harangot a szomszéd falu számára kölcsön, majd ha beharangoztunk velük, visszaadjuk.

— Ugyan kedves barátom ott Győrben, adj nekem egy tölgyfa-hajót kölcsön, majd ha leszállítottam a gabonámat Zimonyba, ott visszaadom.

— Ugyan édes molnármester úr, adjon nekem egy malmot kölcsön, majd ha megöröltem rajta a búzámat, visszaadom.

— Ugyan édes szép kisasszony, adjon nekem egynehány csókot kölcsön, majd ha megolvastam, visszaadom.

És így tovább

Hát nem volna-e ez pompás gazdálkodási rendszer? Valamint hogy mai nap nem szükséges egy faluban többnek mint egy embernek tartani könyvet, ujságot, hogy az egész falu szellemi szükségéi ki legyenek benne elégítve; hasonlatosképpen lehetne úgy alkalmazni a dolgot, hogy frakkot, bundát, krinollint, ökröt, lovat, tehenet, s más afféle vastagabb szükségre való tárgyakat szintén ne tartana több bizonyos részarányos számnál; a többi azoktól kérné kölcsön. Mennyi megvolna takarítva ez által? s mennyivel jobban betöltené minden használati tárgy a maga hivatását, mert valamint áll az a thésis, hogy a könyv hivatása az, hogy mentül többen olvassák, hasonlóul áll a másik is : „a bunda hivatása az, hogy mentül többen viseljék.“ És így duplex libelli dos est.

Hát még ha azt a legnagyobb luxusarticultust:— az asszonyt is úgy lehetne kölcsön kérni!! „ugyan kedves édes uram bátyám, kérek egy feleséget kölcsön : majd ha új ruha kell neki, visszaadom“ — Az volna még csak a profit!!!

szerető barátod

Kakas Márton.

Majd kiteremtjük.

A *-di tájékon járt az iskola-igazgató, megnézendő a tanyai iskolák állapotát s egy tájon rendkívül rajta estek az emberek: hogy rendelne az ő számukra is még egy tanyai iskolát, mert ő hozzájuk a legközelebbi is igen távol van, s hogy az ő tájékukon már is igen sok a gyermek.

— Hjjj! barátim — monda az iskola-igazgató ur, — nem állíthatunk ám mi szabad akarattunk szerint mindjárt egynehány gyermek számára iskolát, mert csak ötven gyermekre lehet egy iskolát állítani, hát legelőször ötven gyermeknek kellene lenni.

— Hiszen kérem alássan, *majd kiteremtjük mi még azt* — felele rá az együgyű ember.

Hogyan szedte rá a székely a taliánt, s hogyan tette boldoggá ez által?

Ezt nekem a székelyföldön mint igaz történet mondták el, ennél fogva megkivánom, hogy más is olyan igaznak találja, mint én.

Zajgó bátya becsületes székelyföldi csángó volt, abból a hét faluból valamelyikből, a mik oldalvást esnek, ha az ember Brassó felé megy.

Brassói vásárkor rendszeren ott volt a sátora a templom szegletén, ott árulta ő a czethal nagyságu mézeskalácsokat, az édes tésztából sajtolt, borsszemekkel pettyegetett oláhkerekeket, s a szűknyakú kotyogósban osztogatott édes méhsert.

Vásár alkalmával rendszeren megszokott a piacon jelenni egy oláhországi talián is, egy tevével, egy medvével, meg egy majommal; ez mulattatta ott a vásári publicumot.

Zajgó bá-nak kedvence volt ez a négy állat, mindig oda is intette őket magához s adott szívesen egy marék mézeskalácsot az *oldalbahónak* meg a nyakában ülő *kiskutyagyereknek*, már a hogy ő neki a medvét és a majmot tetszett elműszavazni.

Szörnyen tetszett neki, hogy nyalja fel a medve a tenyeréről az utolsó morzsáját is a mézeskalácsnak, mikor már nincs is semmi ottan.

Ilyenformán megismerkedett a taliánnal is, természetesen az tudott a kedvéért magyarul, mert a székelynek meg van az a megbecsülhetetlen nemes tulajdonsága, hogy ő rá, tudtán és akaratán kívül, semmiféle idegen nyelv rá nem ragad.

Egy vásáron a talián csak a tevével és a majommal jelent meg a piacon, most már csak a kiskutyagyerek jött, piros sipkáját tartva kezében. Zajgó bá sátora elé.

— Hát az oldalbahó hová lett? kérdi megdöbbszent szívvél a jámbor csángó. Tán bizony letette a bundáját.

— Jaj! szól a talián, elszökött a háládatlan pára, nincs már maczkóm, ott hagyott a hűségtelen. Igy fogadjon az ember valami állatot fiává!

— No már az bizony baj. Már most hát maga fog majd kend tánczolni, a hátán a majommal?

— Nem biz én; hanem majd szerzek másik medvét. Ugyan Zajgó bá, nem keresne kend nekem egy medvét az erdőn? azt mondják, hogy itt van sok a havasban.

— Van biz itt komé elég; miért ne keresnék? Mit ad kend érte?

— Nem sajnálok érte ötven forintot.

— Adja kend ide azt az ötven forintot; aztán majd jövő vásár előtt, ha erre fordul, kerüljön fel hozzám, tudja hogy merre lakom: rám találhat.

— Az Isten is megáldja érte, Zajgó bátya! — A talián mindjárt lefizette neki az ötven forintot; persze kurta forintról volt szó, s azzal ment odább.

Jövő vásár előtt egy héttel jön a talián a csángó falujába, keresi Zajgó bát.

Zajgó bá várta is.

— Van-e medve?

— Van bizony, de még pedig fias.

— Hol van hát?

— Odakinn van az erdőben, odabenn ül a lyukában, szoptatja a kölykeit.

— No hát gyerünk érte.

— Jó lesz; gyerünk érte.

Zajgó bá csak nevetett magában; gondolta, milyen jó tréfa lesz az, ha majd a taliánnak azt mondja: ime barátom én csak azt ígértem, hogy *keresek* neked medvét: találtam is; hanem már most *fogd meg magad*.

A mint azonban a medve barlangjához értek s Zajgó bá megmutatta a taliánnak a medvetalp nyomait a sárban; az nem is követelte tőle, hogy vele menjen; hanem egyes-egyedül lement a barlang szájához, elővett a tarisznyájából egy zsemlyét, egy palaczk valamiféle szeszt, azt a zsemlyével felitatta, s aztán kihúzta a furulyáját a kalapja mellől s elkezdett szépen furulyálni.

Egy kis idő múlva mormogás hallatszék a barlangból. Zajgó bá egy kösziklára mászva látja, hogy villog valami két szem forma a sötétből elő. A talián ekkor két felé törte a zsemlyét (akkoriban olyan *örökkévalóságforma* páros zsemlyéket sütöttek) s az egyik felét behajítja az oduba; azzal megint furulyált szépen.

Nem sokára megjelent a medve a világoson, igen szép nagyot ásitott, minden fogát meglehetett számlálni. Nagyon tetszett neki a multság; a talián egy kézzel billegtetta a tilinkót, a másikkal falatonkint hajigálta a medvének a zsemlyét, míg az utoljára odaacsúszott a lábához s elkezdte a kezét nyalni; akkor a talián szépen rátette a fejére a szájkosarat, felnyalábolta a két kölykét s

vezette az oldalbahót magával legkisebb ellenállás nélkül az érdekelt részéről.

Zajgó bá csak nézte bámulva ezt a csudát; alig hitt saját szemének, kivált hogy a talián még tiz forintot adott neki a két medvebocs ál-

domására. Csak később vallotta meg neki sok esztendő múlva a medvetánczoltató: hogy az tulajdon elsőkött medvéje volt, a mit Zajgó bá megtalált, azért birt vele olyan egyszerre elbánni.

Eredeti dedicatió.

☞ Az öreg **-di lelkész mintegy tizenöt húsz év előtt kinyomatta néhány prédikációját ily czim alatt:

„Alkalmi prédikációk“
a gyengébb elműek számára.

Ajánlom tekintetes N. Gábor, N. Pál, X. János, Y. Imre, N. Ferencz stb. stb. uraknak, általában minden rendű és rangu kedves hallgatóimnak.

Véletlen találkozás.

- Hogy vagy pajtás? de rég láttalak!
- Köszönöm csak megvagyok.
- De hát mit is csinálsz itt e szép gazdaságban?
- Látod: most vadászok.
- Ez kedves multság pajtás, de hát hogy vagy kivel vagy itt, csak nem magad vagy?
- Sőt igen.
- De egykedvűleg beszélsz pajtás, talán sajátod e szép gazdaság?
- Nem, ispán vagyok benne.
- Vagy úgy pajtás! örülök, hogy ily szép s jó állomásra vergődél. Segítsen az Isten a magad javára.

— Köszönöm.

— De már most régi barátságunknál fogva vezess be hajlékomba s mutasd meg e szép gazdaság belsejét; mert külseje nem épen utolsó, melyből reménylem jó instructiója van. Ohajtanám látni lovaitokat, ökreiteket, juh- és sertés-nyájaitokat, gépeiteket, ekéiteket stb. Ugy-e nem fogod megtagadni tőlem e szívességet?

— Kívánatodat e helyben is teljesíthetem. Látod azt az első épületet?

— Látom pajtás.

— No az az én lakom.

— Látod azt a második épületet?

— Látom pajtás.

— Az egy üres juh-szin.

— Látod azt az üres ökör-istállót?

— Látom pajtás.

— Látod azt az üres kukoricza-górét?

— Látom pajtás.

— Látsz engemet?

— Látlak pajtás.

— No én vagyok minden.

— Köszönöm szives barátságodat pajtás. Isten vedled, kívánom, hogy jól folyjanak dolgaid.

Hirhedett pipázók arczképei.

VIII. Potya Péter.

Még egy kis csendet kérek! Most jövök a dolog velejére.

Mi a főkérdés, a főkardinális virtus a pipázás nagy tudományában?

Mind nem tetszett kitalálni! Majd én mondom meg.

Az a főkérdés a pipázás művészetében, hogy a mennyire lehet, az ember soha se szíja a maga dohányját.

A szivar, a dohány, az olyan dolog, a mit az ember legkisebb orczapirulás nélkül kérhet, kéretlenül elfogalhat, a hol rá talál, a hol megkaphatja, kivéve a dohányos boltot.

Ezt az oldalát e szaktudománynak fejtette ki rendkívüli tökélyre Potya Péter.

Valakit egy krajezárral vagy kettővel megkinálni jó társaságban, valakitől egy krajezárt vagy kettőt kérni ajándékba, nem volna igen szép jelenet; hanem valakit megkinálni egy szivarral, vagy kérni tőle, ha nem jut eszébe a kínálás; ez igen jótékony divat.

Ezen divat uralkodó eszméinek behatása alatt Potya Péter csakugyan büszkén elmondhatja magáról, hogy ő soha életében pénzen vett dohányt, és szivart nem szítt.

Majd otthon feledte a tárczáját, a miben a szivarai vannak.

Majd dicsérte, majd meg ócsárolta a más által szívt jóságot.

Majd ráfogta, hogy rosszul szelel, ne ölje vele a tudejét.

Ha a dohányos döbözözött, úgy megtömté belőle a pipáját, hogy meg nem lehetett gyujtani, otthon három lövésre való lett belőle.

Ha fiatal emberekre akadt, azokat megtanította csodamesterségekre: ugy mint karikát fujni füstből, muzsikálni a hosszú pipaszárral, mint valami klárinéttal: ez alatt tömérdek fütőszer fogyott el: ha valaki nem hitte, hogy ő az orrán és fülein képes a füstöt áteresztetni, annak rengeteg dohánynyal kellett áldozni e kétkedéseért: mindaddig, a mig csak el nem hitte.

Egy jámbor filiszter egyszer szép ujdonat tajték-pipát kapott, azzal elhitette, hogy ő azt tizenkét font dohánynyal olyan szép barnára kiszíja, hogy soha se látott olyat. Ki is szíttá neki a pipáját olyan szép barnára, hogy soha se látta többet.

Ezek voltak Potya Péter főfő talentumai.

Megbecsülendő talentumok, ha oeconomiai szempontból vesszük, örökké állván az a megdönthetetlen thesis a mit már Mózsés idejében felállítottak az Egyiptomból való kiköltözés előestéjén, hogy „a mit az ember ingyen megkaphat, minek adna azért pénzt?”

A hentes ideálja.

Egy hentes és tojásárusnő összevesztek a piacon s annyira ment a dolog, hogy bíró eleibe huzelták egymást. Bíró előtt állván a tojásáruló kofa, neki eresztette a nyelvét, s dült belőle az átok szitok ugy, mintha az egész bőre alja azzal lett volna kitömve. A hentes soká szajátatva hallgatta, végre elragadtatva közbe vágott:

— Asszonyom! özvegy-e kegyelmed?

— Az bizony, még pedig negyedszer.

— No én ilyen kereskedésre alkalmas nyelvű nőt soha sem láttam, pedig én is három asszonyt nyüttem el, akar-e feleségem lenni?

Az asszony szót sem szólt többet, hanem kezét nyugtatt, s a bírótól egyenesen paphoz ment a perlekedő pár.

Mire való az orvos?

Egy bogárdi paraszt égre földre instálja az orvost, hogy csak hamar jöjjön a feleségéhez, mert az nagyon, de nagyon rosszul van.

Az orvos nem is késik emberbaráti kötelességét teljesíteni, szalad a hogy kitelik tőle.

— No van-e itt valami írószer : ténta, penna, papíros? hogy orvosságot irhassak.

— Nem azért hittam én a tensusat — felelt a tépelődő férj — hogy orvosságot adjon, csak azt mondja meg, hogy mi baja?

Élelmesség.

— Hát kend mit költött? — kérdi egy passagier fuvarosát — kérje elő a házi szolgától contóját.

— Nincs nekem semmi contóm — felelt a fuvaros.

— Hát már kifizette kend?

— Nem fizettem biz én . . .

— Hát hogy esik az meg, két nap óta csak evett ivott kend, meg az istalópénz, egy kis széna?

— Hát biz az csak úgy volt tensusam — felelt a furfangos ember — hogy a mikor csak megláttam az udvaron a fogadós urat, mindig kezét csókoltam neki, aztán meg tekintetes urnak tituláztam; — ő meg aztán kiadta a hájszoknak, „*hogy ennek az emberséges embernek legyen magának lovának enni inni való ingyen*“, így van az, hogy nekem nincs semmi contóm.

ÜSZÖGÖS KALÁSZOK.

Egy kazalból kiszedegette a turpásztói tűzok.

I.

Piros ajkad . . .

Piros ajkad olyan, mint egy
Titkos levél pecsétkéje;
Vagy virágos völgy ölének
Kedves izü eperkéje.

Két szemed két égő kanócz,
Éget, gyujt irgalmatlanul,
Nincs oly erős férfi sziv, mely
Megne perzselődne attul.

Egybe véve fényes nap vagy
Mindig jársz — kelsz ide s tova :
Nappal a népes utcázakon —
Este eltűnsz — nem t'om hova!

II.

Nem a bölcsé már a világ
S ostobáé a szerencse : . . .
Mégváltozott minden, olcsóbb
A tudomány és a — lencse.

A történet csak hőöket
Mutat fel a görög népben,
Na de most látunk hősnöt is —
Piszkafával a kezében.

III.

Falusi praxis — eltanulva a várostól.

„Édes lányom Zsuzsa, kérök jelentkeztek.
Egyik Hájosi ur talpig derék ember :
Száz sertése hízik, télen nyáron, egyre;
Mulatságos férfi, csak — *besszélni nem mer.*“

A másik is volna, olyan a milyen, na . . .
Tömve tudománynyal; . . . roppant sok az esze;
Igaz, hogy a zsebe rettentően üres . . .
Mindazáltal válaszs : itt van kettő, nesze.“

A szelid kis Zsuzsa felemelé szemét
Mikint hajdan Kádár vitéz a jó égre;
Ugy kéri társnéit, kis angyal-társnéit;
Mit tegyen, miveljen *szorult* helyzetébe!

Óh melyiket vegye, melyiket válaszsza,
Jaj de csak elfogta őt a bánat és gond;
. . . . És a mig így töpreng : felszólal a — *gyomra* :
Hájosi csak *jobb* lesz, már akárki mit mond!

IV.

Százsor szépek.

Heine, Hafiz és Mirza Saffy dalaik után — dúdolvá.

Heine.

Néha úgy tetszik énnekem
Mintha búsan epekednél!
Tudom mi bánt, mi a bajod,
S mostanában mit szeretnél!

Jól tudom, azt szeretnéd, hogy
Ördög vinne engem tova;
Es ha talán lassan vinne
Rá kiált'nál : *ne légy lomha!*

Hafiz.

Ne fond be szép sötét hajad
Juczikám, édesem —
Ne csinálj hasztalan dolgot,
Mint szoktál — rendesen.

Ládd : az urad majd haza jön
Bosszúsan mérgesen :
S jól össze-vissza *csibálja*
Mint szokta — rendesen.

Mirza Saffy.

Inkább kolbász — tányér nélkül
Mintsem tányér — kolbász nélkül.

Inkább — ó bor üröm nélkül,
Mintsem üröm, ó bor nélkül.

Inkább — bunda, gallér nélkül,
Mintsem gallér, bunda nélkül.

Diák adomák.

* Itt-ott furcsán megy a szegény diákok dolga. Ha felekezetükből valakinek temetésére harangoznak, fel kell öltözniük tisztességes fekete egyenruhába, s szakadjon bár az eső, menni kell a végső tiszteletre. Fáradságukért azonban elégséges jutalmat is vesznek, egy-egy garast kapván fejünkint.

Egyszer némi szegény ember akarja elénekeltetni feleségét. Elmegy az igazgató tanárhoz s ott elkezd:

— Professor úr, instálok *tizgarására deákat*.

* Levelet ír szülőinek a diák, szokása szerint ilyenképen:

— Édes szülőim! Én Istennek hála, jól vagyok, csak hogy egy kissé beteg vagyok — s önfeledten oda tölja — melyhez hasonlót kívánok édes apáméknak is.

* Földiraton vannak a diákok. Szólit a tanár:

— Na, Kerekes, mutassa meg, hol fekszik Philadelphia?

A diák egész komolyan a földabroszhoz lép, kiterjesztett ujjait meghordozza fölötte s azt mondja:

— *Circiter itt*, professor úr.

* Bele heveredik pajtása ágyába a diák, s nem akaratjából pipájával egy kis lyukat égetett pokróczán. Előáll erre a tulajdonos, hogy már most neki fizesse meg a pokróczot. Amaz mást is veszen helyette, de az illető nem elégszik meg vele, a dolgot iskolai törvényszékre keríti s ott így szól:

— Látta volna a tisztelt publicum az én pokróczomat — a volt a pokrócz. Ez hitvány; ez nekem nem kell: mert ha én e pokróczczal két hétig takarózom, *lópokrócz lesz belőle*.

* Vendéglőbe megyen egy este a novicius. Kezibe veszi az étlapot s látja: rostélyos — ez nem kell; mindjárt az utána következő sorban: detto pityókával; effélet sohasem evett, jó volna megkóstolni — oda kiált tehát:

— Kellner, egy portió dettót pityókával.

Csillagászatból állá a közvizsgálatot a diák. Ott ült társai előtt. Átellenben volt a tanár.

— Na Keleti — mond a tanár — merre van nyugat?

A fiu egyet se nyikkan.

— Mondja meg hát elébb, merre van kelet?

A fiu ismét hallgat.

— Megálljon, szemben magával kelet, hát most a háta megett mi van?

— Hát instálom, a diákok.

* Jó módu házhoz jut kosztba a tanuló.

Egy este egyebek mellett pityókát mundurjában, is főzetett a házi nő . . . Vacsorához ülnek; a munduros csemegére kerül a sor, de azt csak nem hozzák.

— Édes lelkem — szól tanulónkhoz a háziasszony — szakácsnének ide felejtett, menjen, hozza be azt a pityókát, de úgy mundurjában.

Az édes lelkem kimegy, de oda marad.

Nagy későre beáll s elkezd bú arczezal:

— Tensasszony, a pityóka ugyan itt van, de a mundurját sehol sem lelem.

* Magyarázza hathatósan a hangjegyeket az ének-tanító.

— Ezek egész kóták, ezek félkóták, ezek pedig fertálykóták . . .

Nagy szemet mereszt erre egy áhé bagó s álmélkodásában oldalba döfi társát:

— Hát te! honnan tudja a tanító ur, hogy az a kóta ott egy fertályt nyom?

Miféle pata?

Nagy vita volt egy társaságban az allopathia és a homoeopathia fölött, szóba jött egy hirneves hasonnevű orvos is, ki még a lábtörést is homoeopathice gyógyítja.

— Hát a Kotyondiné fiát hogy gyógyította — kérdi egyike a vitázóknak — mikor a lába eltörött? ugye e mint allo- vagy mint homoeopatha?

— Azt a Kristóf gyereket — kérdi a másik — no azt úgy tartom, hogy úgy gyógyította mint *barom orvos!*

Tapasztalás után.

Gusztai barátom keményen declinálta az öcsesét — majd adok én neked — mondá — ilyen adta gazembere, nem is tanulsz, aztán még roszalkodol is?

— Hát maga milyen volt — kérdi sirva-riva, keserű szemrehányásképp a kis Gyula.

— Épen azért verlek — felel a bátya, egy perezig sem hagyván magát confundáltatni — hogy olyan ne légy mint én!

Rébusz.

Mik	} lós	} és	} Kedd	} i ! s	} zöld	} Ész.
			} Csütörtök		} veres	

A tizenhatodik számbeli rébusz megfejtése.

„Adramairókszáműzetésiralmastörténet.”

(Azt a lajhárt műnyelven úgy híják hogy „ai”.)

A politikai és szépirodalmi lapszerkesztők physionomiái in concreto

a bélyegtörvény behozatala után :

Politika.

Belletria.

t a v a l y

Politika.

Belletria.

és az idén.

Szerkesztői sub rosa.

(190.) Mi a character, (191.) Huszárkaland, használhatók. (192.) Szabadszállásra R. M. urnak. Küldeményének nagy része használható; a lapot mind mostanra, mind jövőre küldeni fogjuk: az elmaradt szám díj nélkül utánküldetük. Batyi bácsinak. Hasonló adomakísértetet írt le Saphir a „Humorist”-ban, nem örömet közlünk utánzásokat; más talán jobban sikerülend. (193.) A három gödörbe hullott és mellékletei nem adhatók. (194.) Nyulvadászát és a többi nem közöltetik. (195.) Szücs M. urnak. Egy tanglich. (196.) Alföldi dudahangok nem adhatók. (197.) Tasnádra : Barta urnak. A lap küldését megrendeltük, itt egyóbiránt sem a kiadóhivatal, sem a postahivatal nem kapta meg a küldött előfizetést, de azért a lapokat küldjük, hogy kegyed ne károsodjék, míg kinyomoztatjuk, hogy hol tévedt el tehát a küldemény? nem a

kevés jelentőségű összegért, hanem a további hitel fentartása végett. (198.) Kadarcsi Péter ur. Elég lesz már ebből ennyi, később tán elővehetjük, de most már sok volt. (199.) Pap Zsigának. A küldött rajzokat köszönöm; de már több pipázó arczképet, igazán mondom, nem adhatok, mert egy tréfát nem szabad sokáig folytatnunk. (200.) En vain le destin nous separe jeligés pecséttel zárt levél irójának. Köszönjük a küldeményt; nagy része beillik lapunkba. (201.) Levelek a Donáti üstökösből; nagyon szétmosott tárgy, épen mint az üstökös farka. (202.) S.-A.-Ujhelybe, annak a Kakas Márton felől kérdezősködő adomagyűjtőnek : Si vis dare, noli interrogare. (203.) Verespatakra. Sz. Dénesnek. A kérdéses gyógytheát mindennap várom s a mint megérkezik, küldeni fogom.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos : **Jókai Mór.**

Lakása : Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten

(Egyetem-utca 4. sz.)